له تاسو مخکې په خلکو کې يو پاچا و او يو جادوګر يې درلود

له صهيب رضي الله عنه څخه روايت دی چې رسول الله صلی الله عليه وسلم فرمايلي: "له تاسو مخکې په خلکو کې يو پاچا و او يو جادوګر يې درلود، کله چې جادوګر بوډا شو، نو پاچا ته يې وويل، زه بوډا شوی یم، يو هلک راولېږه چې جادو ورزده کړم، نو پاچا هغه ته يو هلک ورولېږه چې زده کړه ترې وکړي، د هلک په لاره کې يو راهب و، کله به چې په لار تېرېده هغه سره به يې ناسته کوله او خبرې به يې ترې اورېدې تر دې چې ترې اغېزمن شو، نو همداسې به يې کول چې جادوګر ته د تلو پر مهال به له راهب سره کښېناسته، کله به چې جادوګر ته ورغی هغه به وواهه، نو راهب ته يې له جادوګر څخه شکايت وکړ" هغه ورته وويل: کله چې له جادوګر څخه وېرېدې ورته وايه چې کورن اېسار کړی وم، او که له کور څخه دې وېره درلوده ورته وايه چې جادوګر اېسار کړی وم" په همدې حال کې ګوري چې يوه ورځ يو لوی ځناور خلک اېسار کړي او ترې تېرېدلای نه شي، نو ويې ويل: نن به پوه شم چې جادوګر په حقه دی که راهب؟ نو يوه تېږه يې راواخېسته، او ويې ويل"ای الله، که د راهب لاره تاسو ته د جادوګر په پرتله خوښه وي نو دا ځناور ووژنه، ترڅو خلک تېر شي، بيا يې وويشت تر دې چې ووژل شو او خلک تېر شول، بيا راهب ته ورغی او خبر يې کړ، راهب ورته وويل: ای بچيه، ته نن له ما څخه غوره يې. ستا معامله هغه ځای ته رسېدلې ده چې زه يې ګورم او دا چې ته به ازمايل کېږې، نو که وازمايل شوې زما په اړه هېچا ته مه وايه، پدې وخت کې به هلک ړانده او برګې ناروغان رغول او د هر ډول ناروغيو درملنه به يې کوله، بيا د پاچا يو درباري و چې ړوند شوی و هغه خبر شو او ډېرې ډال ورته راوړې، ويې ويل: که ته ما روغ کړې نو څه چې دلته دي ټول ستا دي. هغه وويل: «زه هېچا ته شفا نه ورکوم؛ يوازې الله شفا ورکوونکی دی، که ته په الله ايمان راوړې، زه به له الله څخه سوال وکړم نو هغه به تا روغ کړي» هغه په الله ايمان راوړ، او الله روغ کړ، بيا هغه پاچا ته لاړ او له هغه سره د پخوا په څېر کښېناست، پا چا ترې وپوښتل: "چا دې ديد بېرته درکړ؟" هغه ځواب ورکړ: زما رب، هغه وويل: آيا ته له ما پرته بل رب لرې؟ هغه وويل: زما رب او ستا رب الله دی، هغه راونيوه شکنجه يې کړ تر دې چې د هلک په اړه يې خبر کړ، هلک راوستل شو، پاچا ورته وويل: ای بچيه، ستا جادو دومره حد ته رسيدلی چې ته ړوند او برګی ناروغ رغولی شې، او داسې او داسې کارونه کوې، هغه وويل: زه هيڅوک نه شم رغولی، دا الله دی چې شفا ورکوي، نو هغه يې دومره شکنجه کړ تر دې چې راهب يې وروښود، راهب راوستل شو او ورته وويل شو چې: "له ايمان څخه واوړه" هغه انکار وکړ، پاچا آره راوغوښته او د هغه په سر يې کېښوده او هغه يې دوه ټوټې کړ، تر دې چې دواړه ټوټې په ځمکه ولوېدې، بيا د پاچا ملګری راوستل شو او ورته وويل شول: "ايمان دې پرېږده" خو هغه هم انکار وکړ. نو د هغه په سر يې هم اره کېښوده او هغه يې دوه ټوټې کړ تر دې چې دواړه ټوټې پر ځمکه پرېوتې، بيا هلک راوستل شو او ورته وويل شول: "خپل دين دې پرېږده" خو هغه انکار وکړ، نو هغه يې د خپلو ملګرو يوې ډلې ته وسپاره او ورته يې ويې ويل: "هغه فلاني غره ته يې وخېژوئ، نو کله چې ته د غره څوکې ته ورسېدئ، که له خپل دين څخه يې لاس واخېست ښه ده؛ که نه نو ښکته يې وغورځوئ" دوی له ځان سره بوته او غره ته وختل، هلک وويل: "ای الله! څنګه چې غواړې له دوی مې وساته. نو غر ولړځېد او دوی ترې راولوېدل، هلک بېرته پاچا ته راغی، پاچا وويل: ستا ملګرو څه وکړل؟ هغه وويل: الله تعالی زما لپاره د دوی په وړاندې کافي شو، نو هغه يې د خپلو ملګرو يوې بلې ډلې ته وسپاره او ويې ويل: دا واخلئ په کېښت کې يې کېښت يې‌سپور کړئ او د سمندر منځ ته يې بوځئ، که له خپل دين څخه يې لاس واخېست ښه ده، که نه نو له وغورځوئ، دوی همداسې وکړل، هلک وويل: ای الله! زما لپاره د دوی په وړاندې کافي شه لکه څنګه چې ته غواړې. نو کېښت پر دوی واوخته او دوی ډوب شول، هلک بېرته پاچا ته راغی، پاچا ورته وويل: "ملګرو دې څه وکړل؟" هغه وويل: "الله تعالی زما لپاره د دوی په وړاندې کافي شو" بيا يې پاچا ته وويل: "ته ما تر هغه وخته نه شې وژلی چې زما خبره ونه منې" پاچا وويل: "کومه خبره؟" هغه وويل: "خلک به په يوه ځای کې راټول کړې، بيا به ما د خرما په يو ډډ ورپورته کړې او زما له ځول به غشی راواخلې او په کمان کې به يې کېږدې او

ما به پرې وولې او د وېشتلو پر مهال به ووايې : بسم الله رب الغلام، يعنې د الله په نوم چې د دې هلک رب دی، نو بيا به زه ووژل شم" نو همغه و چې خلک يې په يو ځای کې راټول کړل او هغه يې د ونې د تنې پورې په دار وځړاوه، بيا يې د هغه له ځانښې غشی راوويشت، په کمان کې يې کېښود او ويې ويل: "د الله په نوم، چې د دې هلک رب دی" بيا يې پرې وويشت، نو غشی يې د غوږ او سترګې ترمنځ ولګېده، نو هلک پرې لاس کېښود او مړ شو، همغه و چې خلکو وويل: موږ د هلک په رب ايمان راوړی، موږ د هلک په رب ايمان راوړی، موږ د هلک په رب ايمان راوړی، نو يو څوک پاچا ته راغی او ورته يې وويل: هغه څه وشول چې تا ترې وېره درلوده، ټولو خلکو ايمان راوړ، نو امر يې وکړ او خندقونه وويستل شول او اور پکې بل کړی شو، او ويې ويل: څوک چې له خپل دين څخه نه اوړېده نو پکې يې وسوځوئ، او يا به ورته ويل کېدل چې ځان وروغورځوه، نو همداسې يې وکړل، تر دې چې يوه ښځه راوستل شوه او د هغې سره يې ماشوم هم و، نو زړه نازړه شوه چې اور ته ځان وغورځوي کنه، نو ماشوم ورته وويل: «ای مورجانې صبر وکړه، ته په حقه يې».
[صحيح دی] [مسلم روايت کړی دی]

نبي □ خبر ورکړی چې په پخوانيو امتونو کې يو پاچا و، او هغه يو جادوګر درلود، کله چې جادوګر زوړ شو، پاچا ته يې وويل: زه زوړ شوی يم، نو يو ځوان راولېږه تر څو هغه ته جادو ورزده کړم. پاچا يو ځوان جادوګر ته واستاوه چې زده کړه ترې وکړي، د هلک په لاره کې يو راهب و چې له هغه سره به کښېناسته او دهغه خبرې به يې اورېدې، نو خوښې يې شوې، نو هر ځل به چې د جادوګر پر لور تللو له راهب سره به کښېناسته، خو کله به چې ناوخته ورسېده، جادوګر به واهه، نو هغه دا خبره راهب ته وکړه. راهب ورته وويل: که له جادوګره وېرېدې، وايه کورن□ مې اېسار کړی وم، او که له کورن□ وېرېدې، وايه جادوګر اېسار کړی وم، نو دی په همدې حال کې و چې يوه ورځ يې يو لوی حيوان وليد چې خلک يې د لارې تېرېدو ته نه پرېښودل، نو ويې ويل: نن به معلومه کړم چې جادوګر غوره دی که راهب؟ نو يوه ډبره يې راواخيسته او ويې ويل: اې الله! که د راهب کار تا ته د جادوګر له کاره غوره وي، نو دا حيوان ووژنه تر څو خلک تېر شي، نو په ډبره يې وويشت او حيوان يې وواژه او خلک تېر شول، بيا راهب ته ورغی او کېسه يې ورته وکړه، راهب ورته وويل: اې زويه! ته نن ورځ له ما څخه غوره يې، او داسې مقام ته رسېدلی يې چې زه يې وينم، نو ته ازمايل کيږي، خو چې وازمويل شوې، ما چاته ونه ښايې، هلک به ړانده او د برګي ناروغان رغول او د الله په اجازه به يې د خلکو د بېلابېلو ناروغيو درملنه کوله، د پاچا يو نږدې کس چې ړوند شوی و خبر شو، نو له ډېرو ډاليو سره هلک ته ورغی او ورته ويې ويل: دا ټولې ډال□ ستا دي، که تا زه روغ کړم. هلک وويل: زه څوک نه رغوم، بلکې الله شفا ورکوي، نو که ته په الله ايمان راوړې، زه به دعا وکړم او الله به دې روغ کړي، نو په الله يې ايمان راوړ او الله روغ کړ، بيا پاچا ته ولاړ او لکه مخکې به چې کېناسته، ورسره کېناست، پاچا ترې وپوښتل: چا دې سترګې بېرته درته راوګرځولې؟ هغه وويل: زما رب، پاچا وويل: ايا ستا لپاره له ما څخه پرته بل رب هم شته؟ هغه وويل: زما رب او ستا رب الله دی. پاچا هغه ونيوه او تر هغه وخته يې ځوراوه تر څو هلک يې ور وښوده، هلک راوستل شو، پاچا ورته وويل: زويه! ته په جادوګر□ کې داسې مرحلې ته رسېدلی يې چې ړانده او د برګي مرض والا ناروغان رغوې، او بېلابېل کارونه کوې. هغه وويل: زه څوک نه رغوم، بلکې الله شفا ورکوي، نو پاچا راونيوه او تر هغه وخته يې ځوراوه چې راهب يې ور وښود. نو راهب راوستل شو او ورته وويل شول: له خپل دين څخه تېر شه، خو هغه ونه منله، نو آره يې راوغوښته او د هغه د سر په منځ يې کېښوده او دوه ټکړې يې کړ. بيا د پاچا نږدې کس راوستل شو او ورته وويل شول: له خپل دين څخه تېر شه، خو هغه هم ونه منله، نو د سر په منځ يې ورته آره کېښوده او دوه ټکړې يې کړ. بيا هلک راوستل شو او ورته ويل شول: له خپل دين څخه تېر شه، خو هغه ونه منله، نو هغه يې خپلو ځينو کسانو ته وسپاره چې د دريو او لسو تر منځه وو. ويې ويل: فلاني او فلاني غره ته يې يوسئ، غره ته يې پورته کړئ، کله چې پورته څوکې ته ورسېدئ، نو که له خپل دين څخه وګرځېد (پرې يې ږدئ) کنه راويې غورځوئ، نو هلته يې بوته او غره ته يې وخېژاوه. هلک وويل: اې الله! څنګه چې غواړې له دوی څخه مې وساته، نو غر په شدّت ولړځېد، هغوی ترې ولوېدل، او هلک په سلامت□ سره د پاچا مخې ته راغی. پاچا ترې وپوښتل:ستا په ملګرو څه وشول؟ هلک وويل: زه الله له هغوی څخه وساتلم. نو خپلو ځينو کسانو ته يې وسپاره، او ويې ويل: دی يوسئ او په کوچن□ کېښت□ کې سپور کړئ، د درياب منځ ته يې ورسوئ، که له خپل دين څخه تېر شو، خوشې يې کړئ، که نه، په بحر کې يې وغورځوئ. هغوی هلک کېښت□ کی سپور کړ، هلک وويل: «اې الله! زما ساتنه وکړه د هغوی پر وړاندې لکه څنګه چې غواړې، نو کښت□ چپه شوه، هغوی ډوب شول، او هلک په سلامت□ د پاچا مخې ته راغی. پاچا ترې وپوښتل: ستا په ملګرو څه و شول؟ هلک وويل: زه الله د هغوی څخه وساتلم، بيا هلک پاچا ته وويل: ته ما نه شې وژلی، تر څو هغه کارونه ترسره کړې چې زه يې درته وايم. پاچا وويل: هغه څه دي؟ هلک وويل: خلک په يوه ښکاره (همواره) سيمه کې راټول کړه، او ما د ونې پر ډډ په دار وځړوه، بيا زما له ځول□ يو غشی راواخله، په کمان کې يې کېږده، او ووايه: د

الله په نوم، هغه ذات چې د دې هلک رب دی، بيا پرې ما وولـه، نو كه ته داسې وكړې، زه به ووژل شم، نو خلک يې راټول كړل، هلک يې د ونې پر تنې وځړاوه، غشی يې راواخيست، په كمان كې يې كېښود، بيا يې وويل: د الله په نوم چې د دې هلک رب دی، بيا يې پرې هلک وويشت، غشی د هلک د سترګو او غوږ تر منځه ځای كې ولګېد، نو هلک په خپل زخم لاس كېښود او مړ شو. خلكو وويل: موږ د هلک په رب ايمان راوړی، موږ د هلک په رب ايمان راوړی، موږ د هلک په رب ايمان راوړی. نو پاچا ته خلک راغلل او ورته وويل شو، له څه نه چې ويرېدې همسې وشول؟ په الله قسم، پر تا هغه څه وشول چې ته ترې وېرېدې، هغه دا چې خلک ټول د هلک پيروان شول او د هغه په رب يې ايمان راوړ. نو پاچا امر وكړ چې د لارو په دروازو كې دې لوی اوږده خندقونه وكېندل شي، نو اور پكې بل كړی شو، بيا يې وويل: څوک چې له خپل دين څخه نه ګرځي، هغه پكې وغورځوئ، نو هغوی هغه څه وكړل چې پاچا يې امر كړی و، تر دې چې يوه ښځه راغله او له ځان سره يې يو ماشوم درلود. هغه ودرېده، نو ځای پر ځای ودرېده او اور ته له ننوتلو يې كركه وكړه، نو ماشوم يې مور ورته وويل: ای مورې! صبر وكړه، بېشكه ته پر حقه يې.

https://sunnah.global/hadeeth/ps/show/3303

النجاة الخيرية
ALNAJAT CHARITY

لجنة الدعوة الإلكترونية
EDC E-Da'wah Committee